

Doel van Jolijn is het Oranje-doel

Hockeykeepster Jolijn Essink heeft maar één doel: het Oranjedool. De bloedfanatieke 13-jarige uit Roden wordt ondersteund door het Sport Talenten-fonds.

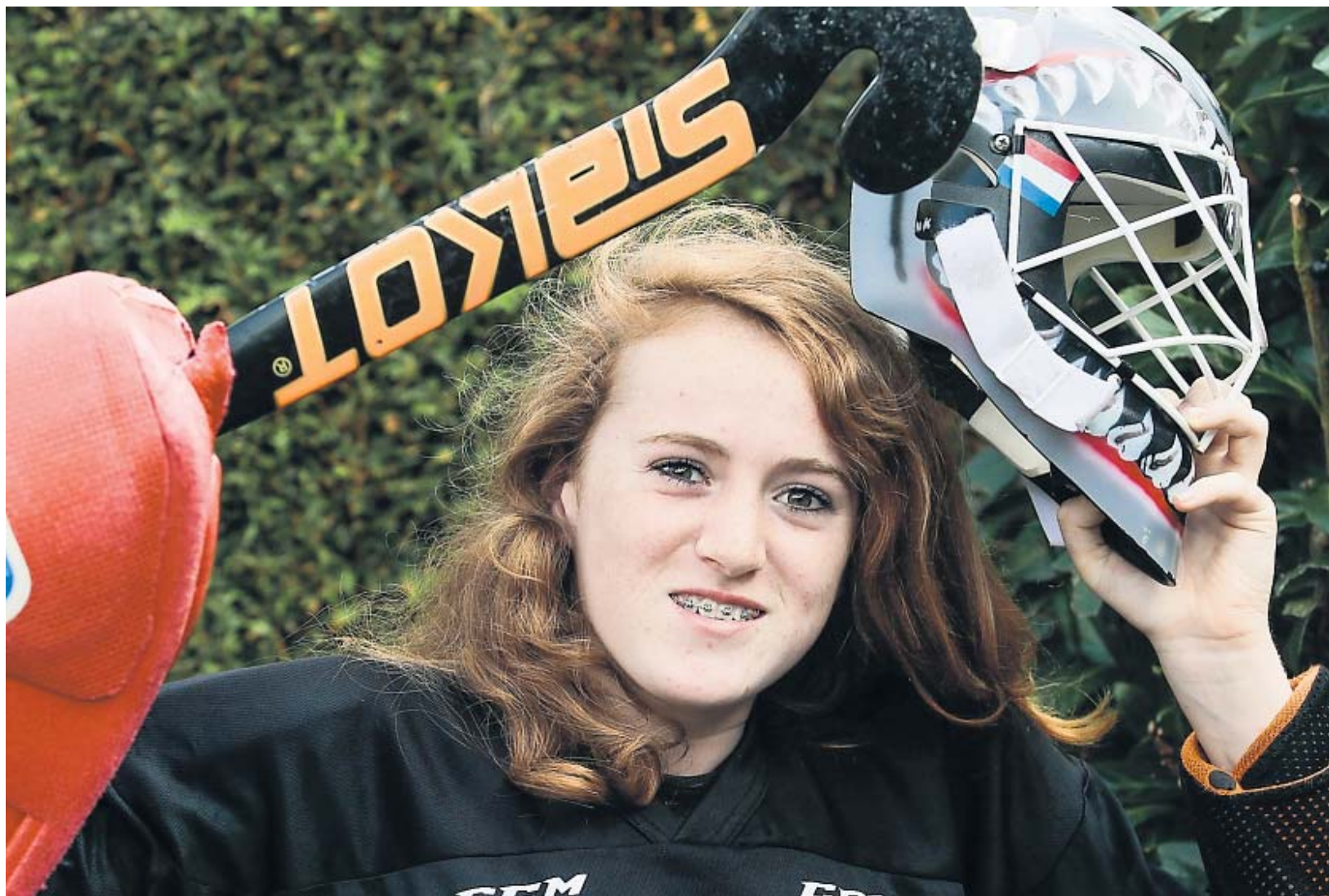
SJOERD JANSEN

De appel valt niet ver van de boom. Het is een cliché, maar blijkt vaak waar. Al is het kleine appeltje soms niet op de hoogte van het verleden van de oude grote boom. Zoals bij het Drentse hockeytalent Jolijn Essink. „Toen ik ging hockeyen vertelde mijn vader opeens dat hij vroeger ook keeper was geweest. Ik wist nergens van. We hadden thuis geen hockeyspullen van hem of foto's waarop hij als keeper stond. Ik had nooit verwacht dat hij gehockeyd heeft.”

Jolijn trekt nog een verbaasd gezicht als ze aan de keukentafel in Roden in gezelschap van vader Arjen en moeder Inke haar verhaal vertelt. Pa kon als hockeyer eveneens een aardig partijtje keepen, maar moest op zijn 23ste wegens een ernstige blessure stoppen. „Daarna heb ik me niet meer met hockey beziggehouden. Ik heb de kinderen er ook niets over verteld. Totdat Jolijn echt talent bleek te hebben. Toen vond ik dat ik maar een boekje open moest doen”, zegt Arjen die verder met zijn dochter een opvallende rode haardos gemeen heeft.

Jolijn is helemaal verslingerd aan het keepen in een hockeydoel, waarbij de genen blijkbaar een behoorlijke rol spelen. Hoewel de 13-jarige drie jaar geleden in haar eerste wedstrijd als veldspeler begon en zelfs scoorde, wist ze eigenlijk meteen dat ze liever in de goal wilde staan. En dat gebeurde dan ook; ze is er tijdens wedstrijden met MHC Roden, GHHC en nu GHBS niet meer uit weg geweest.

„Met mooie reddingen kan je als keeper de held zijn van het team; als een tegenstandster op je af komt en je ervoor gaat liggen, zodat ze niet kan scoren. Zonder keeper kan je niet winnen. Het is een eenmans-

Jolijn Essink droomt van keepen op de Olympische Spelen in Tokio. FOTO JAN WILLEM VAN VLIET

sport binnen een teamsport”, legt Jolijn uit.

Moeder Inke kijkt af en toe door het raam. De familie verwacht een bestelling. Arjen: „Met het geld dat we hebben gekregen van het Sport Talentenfonds hebben we voor Jolijn allerlei hockeyspullen gekocht. Nieuwe klompen, die snel slijten, en keepershandschoenen, kosten honderden euro's. We zijn heel blij met deze ondersteuning. Dit komt voor ons op een goed moment. Als ouders moeten we het meeste zelf betalen. En we zijn geen miljonair.” Inke: „Ze zouden vandaag bezorgen, maar het kan nog.”

Jolijn begon drie jaar geleden te hockeyen: „Ik zat op gym en kon heel hard rennen. Ik ging met een vriendinnetje mee naar hockey en vond vooral keepen hartstikke leuk. Ik wilde vaste keeper van het team worden. Ik word er blij van.”

Wel heeft de jonge Drentse, die ook in de noordelijke selectie speelt, graag een beetje tegenstand. „We hebben pas met 8-0 en 9-0 gewonnen. Je moet in het doel geconcentreerd blijven, maar ik heb geen bal

aangeraakt. Dat vind ik niet zo leuk. Binnenkort moeten we met GHBS tegen GHHC, de grote concurrent, waarvan we moeten winnen. Dan verwacht ik meer werk te krijgen.”

Jolijns jonge leven staat voor een groot deel in het teken van hockey.

Vaak gaat ze vanuit school meteen naar de training van de club of noordelijke selectie en komt dan pas thuis om te eten. Arjen: „Ik breng haar naar de noordelijke training en dan eten we pas om half acht.”

Naast trainen en wedstrijden én

huiswerk maken blijft er weinig tijd over voor andere zaken. Moeder Inke: „Ze heeft geen zin om ergens met vriendinnen in het dorp te gaan rondhangen. Ze richt zich helemaal op het hockey.” Jolijn: „Ik speel wel graag spelletjes op mijn computer.”

Jolijn zit weer lekker in haar vel. Nadat ze, om op een hoger niveau te kunnen spelen, verkast was van Roden naar GHHC in Haren, was dat een stuk minder. Ze kreeg volgens eigen zeggen te maken met een vervelende sfeer en een negatieve coach. Arjen: „Het plezier was weg.” Bij GHBS in Groningen is het plezier echter weer helemaal terug. Ze speelde al eens met een seniorenvrouwenteam mee. „Er werd hard geschoten. Maar het ging wel goed. Ze hebben me alweer teruggevraagd”, zegt de keepster, die normaal in C-1 speelt.

Haar grote voorbeelden zijn de Oranje-keepers Pirmin Blaak en Joyce Sombroek. „Mijn grote doel is het Oranje-doel. Op de Olympische Spelen in Tokio wil ik in de goal staan. Dat moet echt geweldig zijn”, klinkt het zelfverzekerd.